

rozsyval". Rus: „Se izide sejaj, da sjati". Naj sodi tedaj, komur je za resnico mar!

Isti ljudje pravijo nadalje, da ima slov. jezik mnogo besed iz ruskega in hrvaškega jezika. Temu pa ni tako; kajti slovenski jezik ima veliko zalogo besed v staroslovenščini, med tem, ko nemški jezik več, kakor 48.000 besed ima, katere so povzete iz raznih mrtvih in živih jezikov, zlasti iz francoskega.

Hvalevredna lastnost Slovencev je njih velika ljubezen do svojega milega domačega jezika. Vidi se sicer, da se tu in tam nekateri sramujejo svoj materni jezik govoriti; ali to so le redki posamezniki. Taki izjemki se najdejo le večidel v mestih, kjer se govori manj slovenski, kakor kateri drugi jezik in kjer se navadno meša in kazi s tem tako, da sčasom postane nerazumljiv.

Vekoslav.

Dopisi.

Iz Ptuj. (Božidar Raičev nagrobni spominek.) Gospodje dr. Ivan Geršak, c. kr. notar v Ormožu, o. Benko Hrtiš, gvardijan v Ptuj, dr. Franc Jurtela, odvetnik in Anton Gregorič, posestnik v Ptuj, prevzeli so priprave, da se postavi bodoče leto pokojnemu Bož. Raiču na Ljubljanskem pokopališču dostojen spomenik. Posel blagajnika opravlja č. g. B. Hrtiš, tajnik je g. Gregorič. Prostovoljni doneski — stroški spomenika preračunjeni so na 800 gld. — naj se pošiljajo g. blagajniku ali hranilnemu in posojilnemu društvu (posojilnici) v Ptuj. Darovi in imena darovateljev bodo se svoje dni objavila.

Iz Ponikve. (Ni prav tako.) Dolgo je upal — in se bal, da ne bode zasedel županskega prestola in da mu bode tudi sedaj spodletelo, kakor že večkrat. Mnogo se je trudil in mučil — seveda na tihem — ter obdeležoval z veliko jezično gibčnostjo svoje vknjižene in nevknjižene prijatelje, da bi mu pripravljali in gladili pot do tako zaželenega mesta. Sedaj mu je bila sreča mila. Možje, katerim bi naj bil blagor in slovenska čast občine na srečo, niso hoteli županstva sprejeti. Nasledek je bil, da so bili volilci — odborniki v velikej zadregi, ker niso vedeli, koga bi naj volili. Krenili so bili že na pravo pot ali v tem hipu vzdigne se našega sedanjega vaškega vladarja vrli pristaš — človek, ki je bil s svojim kričanjem že mnogokrat občini na kvar — ter razlaga, kako bi bilo le najbolje, če se volijo „naš gospod". In res je vjel nekatere na limance. Izvoljen je bil županom človek, katerega ne moremo na nobeden način prištevati narodnjakom, vsaj po tem ne, kar dosedaj vemo o njem — in mislimo, da se tudi na stare dni ne bode spokoril. Ker pa bi morda župan sam še premalo pokazal, da je še nemškega duha

na Ponikvi, pridjali so mu naši izborni občinski očetje za prvega svetovalca moža znanega iz „kmetsko-prijateljske" dobe ter sosebnega častitelja in naprsnega prijatelja nekega zloglasnega posilinemca. Mož je tudi dobro znan po svojem „a bisl bindiš, a bisl deutsch". Možje, tukaj niste pogodili prave. To je neopravičena in neodpustljiva brezbržnost ter velika napaka, da ste izročili vodstvo občine rokam, katere niso sposobne za to. Dosedaj je slovensko uradovanje dremalo, odzdaj naprej pa bode spalo in še več. Š to izvolitvijo omadeževali ste slovensko čast svoje občine — in mi vas le pomilujemo.

Iz Konjic. Naša posojilnica je dne 18. p. m. v izvanrednem zborovanju to-le sklenila ter bode prihodnjemu rednemu občnemu zboru predlagala: 1. Gledé na to, da se denar po obilnih ulogah nakopiči, primeroma pa v zadnjih mesecih le malo razpeča in da ni blizo zavoda, pri katerem bi se več nego $4\frac{1}{2}\%$ obresti dobilo, bode posojilnica za prihodnje polletje, t. j. do konca junija 1887 samo $4\frac{1}{2}\%$ obresti uložnikom izplačala. 2. Načelstvo je sprevidelo, da je amortiziranje po 10% dolžnikom jako težavno, včasih celo nemogoče. Zavoljo tega se bode začeni od novega leta le 5% amortiziralo in velja to le za dolgove nevknjižene. Za vknjižene dolgove je amortiziranje prostovoljno. Pa tudi nevknjiženim dolžnikom zamore načelstvo, ako razmere kažejo ali bi slaba leta pritislila — amortiziranje odpustiti. Vsi ti sklepi imajo le začasno veljavo do konca prihodnjega polletja.

Načelnistvo.

Iz Bezine pri Konjicah. (Dimnikar in srenje.) Konjiški dimnikar, ki nam prav drago že mnogo let saje pometa, je rodom Saksonec in še vedno nemški državljani. Konjiška srenja mu je prošnjo gledé udomačenja že davno odbila, mož tedaj še sedaj vedno visi med nebom in zemljo. Seveda mu je ta reč nerodna, sitna in da se poskuša iz teh klešč rešiti, tega mu gotovo nikdo ne zameri. On je vrlo premeten, prikupiti se vé, da je Slovenec dobra duša, ter včasih malo prevdarja, mu je dovolj znano in zavoljo tega mislil se je tik trga v bližnji Bezinski občini po prav nizki ceni — za 15 fl. — udomačiti. Dne 14. t. m. zbrali so se župan in odborniki na Konjiškem rotovžu in glej, navzoči ter ponujajoči se dimnikar je že skorej dosegel svoj namen, v to sta pomagala in pritiskala Konjiške srenje pisar, ki povsodi najgrše psuje Slovence, potem pa Konjiški barič Babič. Tega si je naš župan za srenjskega pisarja izvolil, a to zarad tega, ker s Konjiško gospodo občuje. Začetkoma se je le eden odbornik temu protivil, ter z zdravimi mislimi in dokazi nastavljeno neumnost in past odkril, potlej pa so se mu naposled vsi drugi udali, Čast Kuglarju! Dandanašnji se pač vsaka ob-

čina boji ptuje ljudi v svoje naročje sprejemati, drago se mora to po mestih in trgih plačati — v Bezini so pa rekli, da je 15 fl. lep denar za to. Čemu pa dimnikarja Konjičani niso na srce stisnili, med katerimi živi? Nas v Gradcu, Judenburgu — povsodi Nemci surovo v lastni domovini iz vseh služeb iztirajo, preganjajo, a mi ptujcu Nemcu vrata na stežaj odpiramo. Vrh tega ima dimnikar obilno rodbino in ta bode dala posla in stroškov kedaj dovolj. Omeniti si moram, da naš župan Videčnik drugih srenj — n. pr. sv. Jungertske — slovenskih dopisov ne sprejemlje, nego jih vrača. Škoda za župana inace vrlega, poštenega, povsodi čislana narodnjaka, da se je v tem nemčurjem udal. Takrat Videčnik ni videl.

Iz Ormoža. (Marsikaj. Pozor.) Sedaj so se tudi naši „Nemci“ vzdramili. Rekli so: Ne dajmo se od naših gospá osramotiti, ustanovimo tudi mi „ortsgruppe!“ A tega niso pomislili, da so že itak osramoteni. Da bi pa naši „nemški“ gospodje, se mogli na svojo „ortsgruppe“ ponašati, lovijo ude v celem ormoškem okraju. Hvalijo se sicer, da imajo že mnogo in sicer tudi vnanjih udov. Mi jim sicer tega ne verjamemo, kajti naši kmetje v tem okraju so že tako premeteni in politično zreli, da jim ne gredo za kar bodi na limanice. Mi hočemo tukaj naše slovenske kmete samo na to opozoriti, da naj dobro pazijo, kajti naši posilinemci delajo sedaj še tihoma ter hočejo marsikaterega z zvijačami in raznimi lažnjivimi obljubami zase pridobiti. Kaj da je in kake namene ima nemški šulverein, ste itak v tem listu že mnogokrat čitali. Zatoraj pozor! Skrajni čas je pa že tudi, da Slovenci v ormoškem okraju tudi delati začnejo in sicer s tem, da začnejo podružnice velevažnega društva sv. Cirila in Metoda ustanavljati. — Sedaj še pa nekaj. Naši posilinemci so tudi ustanovitev ognjegasnega društva prevzeli. — In kako so to delo začeli? Pobirali so podpise za to društvo večinoma samo med svojimi pristaši. Potem so dne 7. t. m. zborovanje sklicali ter so k temu zborovanju tudi samo svoje somišljenike povabili. Slovenci se vsaj tega zborovanja niso vdeležili, ker niso poprej o tem zborovanju ničesar znali in ker niso bili k temu povabljeni. In tako dobi Ormož najbrže nemški „feuerwehr“. Radovali smo, ali se bodo taka pravila tudi potrdila, kajti potem bi oni samo pri Nemcih, ne pa tudi pri Slovencih gasili. Pustimo jih toraj, ter jih obžalujmo! Pustimo jih pa tudi drugače, ne hodimo k njim, ne kupujemo pri njih ter jih ne podpirajmo. Kajti če oni proti Slovencem delajo, niso naši prijatelji, in če jih ne bote podpirali, tudi ne bodo mogli v Ormoži rogoviliti. Naše geslo naj bode „Svoji k svojim!“

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Delegacij delo je sicer pri koncu ali komisija, ki ima razdeliti skupne stroške med avstrijsko in ogersko skupino dežel, čaka še zato sitno delo. Po načelu, kakor stoji v nagodbi obeh skupin, ima naša, avstrijska, 70%, ogerska skupina pa samo 30% za te stroške šteti, konečno določi pa ta komisija, koliko da katera šteje. Kakor poznamo Madjare, bode njih možem sedaj glavna skrb, da naložijo več ko mogoče teh stroškov na naša ramena. Kedar gre za pravice, tedaj pa to nič ne škodi, če si jih ravno Madjari prilasté, čem več jim je mogoče. — Dne, 9. decembra, zberó se po vseh glavnih mestih deželni zbori, da rešijo vsak svoje delo. V dež. zboru v Gradcu bode nekaj novih poslancev, tako pride za kmečko skupino Ptujkega okraja g. dr. Fr. Jurtéla in za skupino Hartberskega gosp. F. Hagenhofer, za mesta in trge Lipnica in dr. g. K. Morré na novo v zbor, stari dr. Rechbauer, ki boleha že skoraj celo leto na duhu, pa je ravnokar svoje poslanstvo odložil. Mož je kedaj bil na čelu naših napetih Nemcev, zadnji čas pa že ni več dohajal napetnosti svojih tovarišev. Kaj si čemo stari, ko mladi vse bolj vedó, česa da je treba. — Po puškarijah v Borovljah manjka dela, upanje so si delali, da dobodo nove puške repetirke v delo ali ni se izgodilo. Delalci se sedaj bojé, ako se jim postavijo še stroji ali mašine, tedaj pa bode pa za nje še manj zaslužka. Na tem je veliko resnice. — Poslanec za Notranjsko je dr. A. Ferjančič, zmagal je zoper g. A. Globočnika za 8 glasov. — Pogozdovanje golega Krasa napreduje, da si le počasu. Toži se, da je semtertje posestnikom samim premalo mar za pogozdovanje ter se jim zdi škoda truda, naj si pridobé potrebnih sadik iz Ljubljane. Mi verjamemo to težko, posebno pa še za to, ker raznaša to vest zloglasna graška „Tagespost“. — Pri usmiljenjih bratih v Gorici imajo bojda v oddelku za blazne ko lero. Govorica šteje taci bolenikov že 5 — 6. V tem oddelku je bojda tudi premalo prostora. V Trstu imajo sedaj mir od kolere in začenja se jim zimsko društveno življenje. Veselica jim podi veselico. No, bodi jim, saj so si zavžili celo leto dovolj strahu, toda čemu si napravljajo take veselice tako radi po sobotah ali pa po večerih pred kacim praznikom? — Po Istri se tožijo, da se jim razdeljenje ali razprodajanje obč. posestev ni obneslo. Sedaj nimajo občine ne denarja ne posestev, pač pa se pogrezuje druga za drugo globlje v dolg. — Na Hrvaškem so imeli to leto dražbe za lesovino in porazprodalo se je za dva milijona goldinarjev. Denar pa je izginil v madjarske kase. Vsled tega je velika, nevolja pri Hrvatih.